

Isten Fiának kell-e templomadót fizetni?

2008. Ápril 17.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2008.04.13.

Urunk Istenünk, Mennyei édes Atyánk, köszönjük a Te tanításod. S hogy láthatjuk azt, hogy a Te szent Fiad valóban csodákat tett, ördögöket űzött ki. Gonosz lelkeket távoztatott el e világból. S nekünk is örökül hagyta, ha imádkozunk és böjtölünk, ha nem is ily nagy csodákat, de az élet apró csodáit talán mi is megcselekedhetjük. Köszönjük Néked, Urunk, hogy itt lehetünk, s feléd fordulhatunk. S a mi emberi bölcsességünket lecserélhessük a Te isteni bölcsességedre. Hogy nem kell az okoskodás gyermekeinek lennünk, hanem részesülünk a Te mennyei tudásodból, s lehetünk hitvallói az egyetlen tökéletesnek, a Te szent Fiadnak a mi Urunk Krisztusnak. Ámen.

Így szól Istennek Igéje Máté evangéliumából annak 17. részéből a 24.-től a 27.-ig terjedő versekből:

Amikor Kapernaumba értek, odamentek Péterhez azok, akik a templomadót szedték, és megkérdezték tőle: "A ti mesteretek nem fizet templomadót?" "De igen" - felelte. Amikor bement a házba, Jézus megelőzte, és így szólt: "Mit gondolsz, Simon, a földi királyok kiktől szednek vámot vagy adót: fiaiktól-e vagy az idegenektől?" Miután így felelt: "Az idegenektől", Jézus ezt mondta neki: "Akkor tehát a fiak szabadok. De hogy ne botránkoztassuk meg őket, menj a tengerhez, vedd be a horgot, és fogd ki az első halat, amely ráakad. Amikor felnyitod a száját, találsz benne egy ezüstpénzt, vedd ki, és add oda nekik értem és érted." (Mt 17,24-27)

Kedves Testvéreim, az adó kérdése. Isten fiának kell-e templomadót fizetni. Egy olyan kérdés, amely a templomőrök és a templomi vámszedők számára, akik nem tudták hogy kicsoda Krisztus, nem volt kérdés, ők begyűjtötték, amit kötelességük volt gyűjteni. Péter és Jézus azonban, akik ketten beszélgetnek és akik tudják, hogy itt sokkal többről van szó, egy nagyon érdekes gondolatot vetnek fel. Egy olyan gondolatot, amely, valljuk be őszintén, talán itt nálunk is időszerű. A kérdés a következő: hogy vajon a földi királyok kiktől szednek vámot vagy adót. A fiaiktól vagy az idegenektől?

Kedves Testvéreim, ugye milyen különös aktualitása van ennek a 21. századi Magyarországon? Na nem akarom ebbe az irányba vinni a prédikációt, de gondoljuk végig. A mi földi vezetőink, uralkodóink, minket és nem az idegeneket adóztatják. Minket zsarolnak és nem azokat, akik egyébként azért jönnek, hogy a mi húsunkból a mi levesünkben lakjanak jól. Ugyanez a kérdése Jézusnak 2000 évvel ezelőtt, a templomadót szedő vámosokkal kapcsolatban. És megpróbálja ráébreszteni Pétert, hogy ugye azért' ez így nincsen rendjén. Hiszen a vámot a király nem a sajátjaitól szedi. Hanem az idegenektől, attól, akikkel nem vállal közösséget. Mert a fiak szabadok.

Érdekes logika lenne azt mondani, tehát akkor aki minket nagyon adóztat, akkor az nem szeret, nem vállal közösséget velünk. Aki nem értünk cselekszik, az talán minket nem tart megfelelőnek arra, hogy egy közösségben éljen velünk. Legalábbis Jézus ott és akkor erre utalt. Mert ő azt mondja, hogy Isten őt soha nem adoztatná meg. De hogy az embereket megnyugtassa, hogy botránkozás ne legyen, fizet. És azt hiszem, hogy ebben a cselekedetében van neki valami grandiózus, valami mindenki számára valami megtanulni való. Jézust azért küldte el Isten ebbe a világba, hogy bizonyosságot tegyen az igazságról. De gondolatok bele, ha akkor és ott ő megtagadja a templomadó fizetését, mi történt volna. Valószínű az emberek megbotránkoznak, valószínű az emberek mindenféle előítéletekkel fordulnak Hozzá és nem hallgatják meg a tanítást amelyet adni akar.

Jézus, mondjuk így, akinek lenne szabadsága arra, hogy ne fizesse be a templomadót, mégis azt mondja, legyen úgy ahogy ők akarják! Legyen nekik igazuk! Nem azért, mert igazuk van, hanem mert ha nem hagyom hogy igazuk legyen, nem fognak meghallgatni engem. És nem nekem van szükségem arra, hogy ők meghallgassanak, nekik maguknak lenne rá szükségük. Csak az indulataik, az érzelmeik, úgy fogják őket befolyásolni, hogy nem fog eljutni az evangélium híre az ő fülükbe, az ő szívébe és nem fogja megváltoztatni az életüket.

Kedves Testvéreim, ez az egyik olyan szöveg, ez az egyik olyan igehely, amiért nagyon sokan azt mondják, hogy az egyház miért áll le mindenkiel beszélgetni, miért fogad el mindenkit, miért nem vagyunk mi is egy kicsit távolságtartóbbak? Ezért. Mert Jézustól a mestertől kell tanulnunk. És Jézus azt mondja, hogy az embernek, aki egy nagyobb célt szolgál, Isten gyermekének, akinek amúgy is megadatott minden hatalom mennyen és földön, nem kérdés az hogy fizessen vagy ne fizessen. Nem engedi hogy ilyen kicsinyes, kisszerű dolgok lehúzzák a föld porába. Legyen, amit a nép akar. Legyen, amit a tömeg akar. Hiszen nem az számít, az Isten nem az alapján ítéli meg őt. De azoknak az embereknek szükségük van lelki eledelre. De a világnak körülöttünk ma is szüksége van lelki eledelre.

És, kedves Testvéreim, ezen a ponton érkezünk el igazából a jelenhez. Mert nagyon gyakran ugyanitt tartunk. Nagyon gyakran hasonló kérdéseket tesznek fel nekünk, keresztyén embereknek, lelkészeknek és gyülekezeti tagoknak. Nem tudom, hogy vasárnap, múlt vasárnap elmondtam- e, azt a nagyon érdekes tanulságot, amit ugye római katolikus testvéreink egy statisztika elkészítésekor elkészítettek. S amelynek az volt a lényege, hogy a legtöbb ember, akit sikerül megszólítani, hogy legyen tagja egy gyülekezetnek, járjon templomba, azokat nem a televíziós reklámok szólítják meg, azokat nem a lelkesítő látogatásra bemenő hivatalosan érkező papok, hanem azok a barátok, rokonok, személyesen jól ismert hiteles emberek, akik ott élnek mellettünk. Miért? Mert aki a közelemben van, akit ismerek, aki hiteles számomra, azzal szemben talán nincsenek előítéleteim, attól el tudom fogadni a jót. Az ha elém teszi a kenyeret, török belőle.

De az emberek előítéletei nagyon gyakran odáig vezetnek, hogy egyik azt mondja a másiknak, hogy még ha ajándékot hozna se fogadnám, csak azért mert ő ez, az, ilyen vagy olyan. És főként azok az emberek, akik valamiért kilógnak a tömegből, mint ahogy Jézus is kilógott, hiszen ő volt a tanító, ő volt a mester, ő volt az aki állandóan szem előtt volt, nagyon könnyen lehetett, és legyünk őszinték, volt is a zsidó nép, a farizeusok és a többiek előítéleteinek vagy rossz indulatú híreszteléseinek céltáblája. Jézus az ő isteni bölcsességében úgy gondolta, hogy nem engedheti meg, hogy az igazsága fölébe nőjön a küldetésének.

Kénytelen kellelten, vagy még inkább azt mondom, nagyon bölcsen úgy döntött, hogy tud ő egy halat szerezni és lesz neki arra egy ezüstje. Ha a csoda által, akkor csodálatos módon, hogy az embereket ne fordítsa maga ellen. Nem olyan fontos neki ragaszkodni ahhoz, hogy ő nem kötelezhető adófizetésre.

Kedves Testvéreim, nagyon fontos igazság ez, mert az egyik nagy veszélye a keresztény emberek szabadosságának az, hogy gyakran idézzük Pál apostolt. Hogy „*minden szabad én nekem Krisztusban*”. Lehet aprób betűvel elmondjuk azt is, hogy nem minden használ, de hát mindent szabad, mindent lehet. Isten gyermeke vagyok, Isten fia, nekem meg fog bocsájtani. Akármilyen történik, nekem jó lesz. Mert majd a mennyei végelszámolásnál odaborulok az én mennyei Atyám keblére és azt mondom, hogy sajnálom, bocsáss meg. Odamegyek az én idősebb testvéremhez a Jézus Krisztushoz, és azt mondom, hogy bocs bátyus, segíts, hát tudod hogy hittem Benned. Tudod hogy ragaszkodtam Hozzád. Ja, hát nem ment, hogy úgy is éljek, ahogy Te mondod, meg végigküzdöttem az életemet az ellen, amit Te képviseltél, de hát mégiscsak rokonok vagyunk, mégiscsak ugyanannak a mennyei Atyának a gyermeki vagyunk.

Nagyon sokan képzelik, hogy lehet ezt így csinálni. Nagyon sokan gondolják, hogy jó ez így is. S mondom még valamit, kedves testvéreim. Többé kevésbé még igazuk is van. Mert nekik nem lesz bántódásuk. Egyetlenegy probléma azonban felmerül. S ez a probléma nem más, mint ami elhangzott itt a keresztelezés szereztesési ígéje. Elmenvén tegyetek tanítványokká minden népeket megkeresztelvén őket. Jó jó. De hogyan tegyünk tanítványokká olyan embereket, akik nem ismernek minket. Akiknek mi sem ismerjük az életét. Akikről néha tagadjuk, hogy egyáltalán amit csinálnak az elfogadható, jó, a mi erkölcsi szükségünk, a mi nézeteink szerint követendő példa volna. Azt mondjuk, hogy nem megyünk közéjük. Mi a saját elgondolásaink szerint, vagy az Isten elgondolása szerint élő emberek vagyunk, és tőlünk ne kívánják hogy az emberi életben alkalmazkodjunk az ő szabályaikhoz.

Kedves Testvéreim, mondom, meg lehet tenni. Csak ebből nem lesznek tanítványok. Csak ebből nem lesznek olyan emberek, akik aztán megismernék az evangéliumot, akik átadnák a szívüket, átadnák a lelküket. Tudjátok nagyon nehéz dolog persze ezt megcsinálni. És éppen ezért mondták azt katolikus testvéreink, hogy mindenkinek a saját baráti körét kell megszólítani. Ahová már bejutottam, akiknek el tudom fogadni a viselkedésformáit, vagy tanulnom kell a Krisztustól. Elfogadni azt, hogy bár nekem van igazam, mégis kell adót fizetnem. Elmondani, hogy egy igazi király, egy normálisan működő uralkodó nem a saját népétől, nem a saját fajtájától vesz el mindent, hanem az idegenektől próbálja a szükségleteket beszerezni. De ha mégis úgy érzem, hogy a saját királyom sújt engem, akkor először kifizetem az adómat, s csak utána teszek bizonyosságot az evangéliumról. Hogy de Testvérek, az Istennek van erről tanítása, a mi Urunk Krisztus az életével tett bizonyosságot arról, hogy van egy másként gondolkodás ebben a világban. Amely nem emberi gondolkodásmód, amelyet nem az emberi logika befolyásol, hanem egyenesen Isten rendeli el, hogy mikor mit cselekdjünk, s ő adott célt, amiért semmilyen áldozat nekünk nem lehet drága. Még az sem, hogy néha elviseljük, hogy le kel mondani az igazunkról, vagy legalábbis annak a hirdetéséről.

Tudjátok, Testvéreim, ezzel együtt azt kell, hogy mondjam, hogy számomra Jézus a legnagyobb tanítást azzal adja, hogy nem maga megy oda vitatkozni ezekkel az emberekkel. Nem. Péter, aki tárgyalt a templomadó szedőkkel. Péter, aki jogosan mondja azt, hogy meg fogja fizetni. Péter, akinek lenne arra lehetősége, hogy akár nemet is mondjon az adószedőknek. És Jézus csak egy második fórum marad. Ad egy lehetőséget egy embernek, hogy nyilatkozzon, mielőtt az isteni szózat elhangzana. S, kedves Testvéreim, értsétek meg, ebben van a mi üdvösségünk. Ebben van a mi feladatunk. Mert mi vagyunk a 21 század Péterei. Tőlünk kérdeznak az emberek először, hogy mit tenne az Isten Fia a mi helyünkben. Vagy mit fog tenni az Isten Fia, ha ez vagy az történik. S nekünk van lehetőségünk arra, hogy képviseljük Őt ebben a világban. Ráadásul olyan Istenünk van, aki még jóvá is hagyja a döntéseinket. És el tudja fogadni azt, hogy az Ő néha korán, néha könnyelműen megszólaló munkásai e világban, azok nem először Tőle kérdezik meg, hogy akar-e adót fizetni, hanem amit megígérték az ő nevében, azt ő betartja.

A magam életében is hányszor megtapasztaltam, hogy beszéltem, szóltam, meg sem kérdezve Isten véleményét és utólag igazolt. Láttam ebben az Isten gondviselését. Biztos vagyok benne, hogy Veletek is történt már ilyen. Akkor viszont tudjátok jól, hogy amiről ma beszéltem, ez nem üres filozofálgatás. Mi valóban az Isten munkatársai vagyunk, mi valóban ismerhetjük az Ő igazságát. S ha hűségeseink akarunk maradni, akkor nem a magunk igaza lényeges, hanem az, hogy az ő evangéliuma eljusson minden emberhez a földön. Ámen.

Mennyei édes Atyánk, köszönjük Néked azt, hogy a Te világodban minden mindennel összefügg. Hogy nem önmagukban lévő igazságok vesznek minket körül, hanem egy rendszer az életünk. Rendszer, amelyben közös kapocs a Te szent Fiad, ami Urunk Krisztus, s a Te égi rendelésed mely mozgat eget és földet. Add Urunk, hogy mi belássuk a Te bölcsességedet, hogy tudjunk hitvallásainkban ragaszkodni Hozzád, hogy ne csak szavaink, de cselekedeteink is a Te szent fiad, a Krisztus ügye érdekében mutassanak. Mennyei Atyánk vigyázz ránk, s légy azokkal is akik ma nincsenek közöttünk. Akiket munkájuk, kötelességük, betegségük vagy bármi más elszólít e gyülekezetből. Adj gyógyulást betegjeinknek, hitet a kételkedőknek, bizonyosságot minden gyermekeknek, s add hogy együtt örvendezzünk annak, hogy épülünk testben és lélekben. Mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szeretett Fiadért, a mi Urunk, Jézus Krisztusért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltesd meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben úgy a földön is; a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképphen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország a hatalom és a dicsőség mind örökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi érlelet felülhalad, meg fogja őrizni a Ti szíveteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.